

Jhumpa Lahiri este o indiană stabilită de la vârsta de doi ani împreună cu familia în Statele Unite. Cartea „Interpret de maladii”, o colecție de nouă povestiri, i-a adus râvnitul premiu Pulitzer. Povestirile sunt cu protagoniști obișnuiți, care trăiesc drame sau neîmpliniri pe lângă care ceilalți oameni trec indiferenți pentru că le au pe ale lor...Cartea scriitoarei lasă „urme” după ce e citită...Am ales pentru azi povestirea „O problemă temporară”. Scriitoarea americano-indiană ne introduce în atmosfera unei familii de indieni stabiliți în Statele Unite. O zi obișnuită din viața familiei, dar ce mai poate fi obișnuit pentru niște părinți al căror copil s-a născut mort?...Doctorul le-a explicat că a fost o problemă cu placentă. Apoi

„A zâmbit în felul cel mai binevoitor în care e posibil să zâmbești unor oameni pe care îi cunoști numai în viața profesională”;

Shukumar și-a văzut pentru prima și ultima dată copilul în spital.

„Shoba doarme. Copilul fusese spălat, pleoapele lui bulbucate erau strâns închise în fața lumii.”

Fraza aceasta îmi amintește de Cezar Petrescu și romanul său „Calea Victoriei”:

„Teofil Steriu, chiar dacă nu s-ar fi aflat în sicriu, cu pleoapele închise vieții, tot n-ar fi știut că rândunelele au sosit.”

Tatăl micului născut fără viață mai apucă să-și țină copilul în brațe.

„Îl ținuse la piept, într-o cameră întunecată, într-o aripă neștiută a spitalului”

Shoba și Shukumar și-au dorit tare mult copilul...S-au pregătit pentru primirea noului membru al familiei.

„La sfârșitul lunii august, apăruseră □ un pătuț de culoarea cireșelor, o masă albă de schimbat copilul, cu mânere verzi ca menta, și un balansoar cu pernuțe cadrilate.” □

Apoi,

„Shukumar dezasamblase totul înainte s-o aducă pe Shoba de la spital .”

Cei doi părinți se întorc de la spital și

„plânsesă împreună pentru lucrurile pe care acum le știau.”

Toată viața celor doi s-a schimbat după aflarea veștii tragice despre copilul lor. O întrerupere a alimentării cu curent electric, întrerupere care s-a tot repetat în ultimele zile, dă prilejul părinților care n-au avut niciodată un copil să-și amintească, stând pe întuneric, de o ceremonie a orezului la care au asistat în India natală. Era cald.

„A trebuit să asist la o întreagă ceremonie a orezului pe întuneric. Copilul pur și simplu nu se mai oprea din plâns. Trebuie să-i fi fost îngrozitor de cald.”

Shukumar, se gândește :

„Copilul lor nu plânsese niciodată. Shoba stabilise lista de invitați și hotărâse pe care dintre cei trei frați ai ei îl va ruga să-l hrănească pe copil cu prima înghițitură de mâncare solidă, la șase luni, dacă era băiat, la șapte dacă era fetiță.”

După pierderea nou-născutului, Shoba își pierde din ce mai mult din frumusețe. Shukumar se gândește:

„cosmeticele care i se păruseră inutile erau acum necesare, nu ca să-i înfrumusețeze trăsăturile, ci ca să o definească într-un fel.”

În toate nopțile fără lumina becurilor, Shoba a tot încercat să-i spună ceva important soțului ei: se vor despărți. Acum, el

„se simțea ușurat și totuși îi era greață. Asta era ce încercase să ea să-i spună de patru nopți.”

Și noi am putea empatiza cu durerea lor. Ce-am putea face mai mult decât să le înțelegem suferința și să ne amintim, poate, versurile:

„Totuși este trist în lume”
?

Lumea e diferită, dar suferințele omenești sunt la fel...